

Ömt oroliga de foro,
Men knappt utom dörren word
Förr än Edla hastigt flög
Trappan uppsför till den sjuka,
Och uti sin famn, den mjuka,
Huldt den lidande omslöt.

”Deßa smycken och juveler
Föga glädja mig, men eder
Börda lätta kunna de;
Tag dem alltså och ej twefa,
Låt mig er den tröst bereda
Och det bistånd jag kan ge.”

Och ännu en stund hon talar
Tröstens ord och mildt hugswalar,
Och se'n med en wänlig nick,
Och med löfte att ej glömma
de betryckta, hon, den ömma,
med en glädlig tår bortgick.

Edla S**

och

den stora

Kungabalen.

Ny Wisa

i 3 Sånger.

Tryckt i år

och kan sjungas på sin egen behagliga melodie.

** 2 1 6 3

60

67012 110

.11 2 1 6 3 11 11 11

11 1 11 11 11

11 1 11 11 11

11 1 11 11 11

11 1 11 11 11

Första Sängen.

Dagen stridit mot sitt nedan,
Februari-qvällen redan
Fram i mulen rustning går —
Då, som brud på brudgum väntar,
Räknar timmarna och längtar,
Målarns drottning *) smydd står.

Grann hon är — hur ljust betagen!
Se de rodnande behagen
I tusen högtidsfacklors glans.
Präktigt emot höjden stiga
Glammorna och lysa vida
Den öfverfyllas bröllopsdans.

Sorlet! huru det förlunnar
Med de många tusen munnar
Trogna nitets jubel-chör.
Samnbusen värst — han synes swärma
Ei myggan i ljuslågans värma
Vill hon förbränner sig och dör.

*) Stockholm.

O kärlek! upp i höga norden,
Om eljest på den wida jorden,
Har du ditt rätta hemland fått.
Magnaten med sin granna stjerna
Och uslingen — han glömmmer gerna
För dig sin egen smärta bort.

Men sättet är ej ensbäda,
Om ändtligen wi med hwarandra
Ett ord i tykhet språka må —
I tykhet säger jag — ty gerna
Jag will den stöna bröllofstjärna
För hwar och en ej peka på.

Bort såvart! låt mig då berätta
Ett drag utaf det stösta hjerta,
Så stönt som i en jungfrus barm
Ett nånsin slagit. — Hör du Edla!
Låt enslingen ibland dig egna
En suck så tacksam, ren och varm.

Andra Sängen.

En åldrig Enka, på sitt läger
Nedsjuktad, upp till Herran beder
Om hans barmhertighet och nåd,
Att hennes lidande i döden
Må ändas snart, om ej i nöden
Den Gode sänder hjälp och råd.

Ser trappor upp den Enkan lesde
I litet näste — hwad hon ägde
Af värde, war en ömsint son.
Ung, fattig, hjälplös, swikt af modet
Går en tår, af smärta blodig,
Fram ur djupa ögonvårn.

Han böjer End wid modrens läger
Och äfwen han till höjden beder,
Men hjertat finner mer ej ord.
Förgäfwes har han böner bortödt
Till menskligheten — ropen bortödt
Ohörda på vår kära jord.

Då höres prassel ut på vinden
Och, stygga som den strämda hinden,
De arma lyddes deruppå.
En hoppets stråle blicken lifwar:
(Man hoppas, om man än förtwislar)
"Nu låter Gud oss hjälpen få."

Men gräsligt i sitt hopp bedragna
Och trostade, till jorden slagna,
De stirra stumma på hwarann:
Två barsta män, som sig benämnde
"Rättwisans armar", stodo, sände
Från husets wård och hyresman.

De talte så: "Man oß anmodat,
Att panta hyran ut och fogat
En dom härvid, som lyder så:
Att, om ej summan kan betalas,
Ej tiden längre får förhalas,
Ni måste då på dörren gå.

Tredje Sången.

Så stön och glädtig som en engel
Och swäfwande som på sin stängel
Blomman på sin tusvas rund,
Unga Edla finnes wara
Färdig att till balen fara,
Redan för en liten stund.

Pappa, mamma endast dröja,
Hinna ej i klädseln följa
Snabba dottren i des fart.
Edla, att sin wäntan stilla,
Hoppar öfwer salens tilja
Och hon står i farstun snart.

Dofwa snyftningar sig tränga
Ur ett bröst som de tycks spränga,
Och hon hör med ångslan på.
"Hvem?" hon darrande framropar
Och ur fluggan, som sig hopar,
Syns en blek gestalt framstå.

Ej sin flagan lång att göra
Han behöfde, för att röra
Gudaröstens skära sträng;
Klart han ljudade och tonen
Klang, som ifrån himlazonen
Någon Engel sjungit den:

"Visa mig — jag vill dig följa
Till din moder och besörja
Allt, så godt, som jag förmår,"
Sade, och i blirtsnabb wändning
Stod hon, som Guds egen sändning
För den lidande framstår.

Ett tröstens ord och hon försvinner,
Men när hon ned i salen hinner
Wänta far och moder der.
"Far och mor! jag kan ej wäga
Längre tåga med min plåga:
För sju! att följa Er jag är.

"Lyda till, min pappa, mamma!
Låt mig heldre hemma stanna
Och bli frist till morgondag;
Ewinga mig ej med att följa,
Jag kan dock ej längre dölja
Att jag dertill är för swag."